

Prædiken søndag d. 9. august 2020.

Metodistkirken i Odense. ©Thomas Risager, D.Min.

Tekster: Det er mig! Frygt ikke!

Tekster: Matt 14,22-33 & Rom 10,5-15.

Jeg håber I har nydt sommeren. Det har vi helt sikkert. Selv vejret er kommet efter, at det er sommer, godt nok lidt forskudt af ferien, men er det egentlig ikke ret typisk?

I vores sommerferie, var vi så heldige at, at vores svoger Kent, ville lægge båd til et besøg på Danmarks nordligste øer - Hirsholmene.

Et af problemerne ved at besøge øer, er at man er nødt til at sejle. Særligt et af vores børn er ikke videre begejstret for transportmidler, som kan bevæge sig. Vejrudsigt var god og vejret var fint, da vi sejlede til Hirsholmene, men da vi skulle hjem var det blæst temmeligt meget op og fra Syd, hvilket betød at vi fik bølgerne direkte ind i siden på vej tilbage til Strandby.

Jeg har nogle videoer, hvor vi som familie giver skoleeksemplet på, hvordan man holder humøret højt, men når man kender Kamille, kan man godt se, at hun ikke er videre imponeret over vores indsats.

VIDEO

Til Kamilles ros skal det lige siges, at hun var sej og klarede det hele vejen.

2 af 5

Jeg tror dog alligevel, at hun havde været en anelse skeptisk og ment at hendes far var blevet helt gak gak, hvis jeg havde sagt til hende, at Jesus kom gående på vandet ved siden af båden.

Og jeg tror ikke, at hun ligesom Peter havde fået den ide, at hun lige skulle ud på vandet for at teste om det nu kunne passe.

Det var faktisk den situation disciplene var i, da vi møder dem her i Matthæusevangeliet.

Jesus havde lige bespist fem tusind menesker med fem brød og to fisk. Det er i sig selv noget af en bedrift, men det er ikke færdigt med det.

Jesus har bedt sine disciple om at sejle over på den anden side af søen, Jesus sendte skarerne væk og gik op på et bjerg for at være alene og bede.

Disciplene sejler afsted. man skulle mene at de var i gode hænder, for et par af dem er faktisk fiskere, så de kender søen. Men da vejret bliver hårdt og de må kæmpe med modvinden, da kommer Jesus gående på vandet ud til dem. Da skrider de af rædsel og troede, at det var et spøgelse, de havde set.

Vi skal måske lige huske, at disse mænd, rigtige mænd. Den bløde mand, som er i kontakt med sine følelser var ikke videre moderne på Jesu tid.

De rigtige mænd skrider af frygt, da de ser Jesus gå på vandet. Jeg er nødt til at indrømme, at det er der en del af mig, der godt kan forstå.

For jeg kender godt til det med at være et sted i livet, og det tænker jeg, at mange af jer også gør, hvor man ikke rigtigt kan overskue den situation, som man er havnet i, eller har bragt sig selv i.

Når man er presset, så kan man godt få tunnelsyn, så man kun kan fokusere på det der er lige foran. Man kan også godt få det sådan, at det med at trække på erfaringer fra tidligere, det fungerer ikke rigtigt.

Når jeg siger sådan, så er det fordi, jeg tror, at det er det, som er sket for disciplene. For når jeg tænker tilbage på, hvad de har allerede har oplevet med Jesus samt på de historier fra deres jødiske arv, som vi ved, de kender, så undrer det mig faktisk, at de bliver så bange, da Jesus kommer gående på vandet.

Måske fordi det der sker, er så jordnært. Vi har alle erfaret, at det med at gå på vandet er blevet til en lektion i svømning, så det er ubegribeligt på et eller andet plan.

På den anden side, så har de lige set Jesus bespise 5000 mennesker med fem brød og to fisk. De har også hørt Jesus tale i masser af lignelser, og de har set ham givet livet tilbage til mennesker, som var kørt ud på et sidespor på grund af sygdom. De har set helbredelser og uddrivelsen af dæmoner, som jeg synes er svært at forstå.

Men at Jesus går på vandet, det skræmmer dem.

Noget i mig undrer mig, mens andet i mig, godt kan forstå dem.

4 af 5

Der hvor Jesus kommer til dem, er de pressede og når man er presset, fungerer man ikke optimalt.

Da Jesus ser, hvor bange de er, hvad er det så han siger?

“Vær frimodige, det er mig, frygt ikke!”¹

Det er nøjagtigt de samme ord, som jeg har brugt når mine børn har haft mareridt om natten.

Det har I, der har børn, garantere også prøvet. Man går ind til barnet, som er helt forvirret og usikker på hvad der er drøm og hvad der er virkelighed.

Det næste man siger er? “Det er mig!”

Fordi der er den relation, som der nu er, så er det ofte nok, at give sig til kende. “Det er mig!” Og der falder ro over situationen.

Det er præcis det, som Jesus gør i en situation, hvor hans venner er ude i en situation, hvor de ikke kan bunde. Der skaber han ro ved at give sig til kende. Det er mig.

“Det er mig”, går igen mange steder i Bibelen. Gud siger det om sig selv, da han taler til en skræmt Moses fra en brændende tornebusk.²

¹ Matt 14,27.

² 2. Mos 3,14.

Jesus omtaler sig selv sådan flere gange i bibelen. Det er som om, at når Jesus siger "Det er mig!" så sker der det her med at folk lige standser op, og så ser de en ny virkelighed, hvor de oplever at Jesus er nær, men den fred, som kun det kan give.

Pointen her er, at der hvor mennesker er bange, og det stormer omkring ørene på dem, der er der en Gud - en Jesus - som har det med at dukke op midt i det hele. Det er meget muligt, at vi bliver mere forvirrede af det, og tror vi har set spøgelse og hvad ved jeg.

Gud skjuler sig ikke for os, tværtimod giver han sig til kende og siger "Det er mig!"

Og hver gang "Det er mig" lyder, så er der også en fremstrakt hånd, som vi ligesom Peter kan gribe fat i.

"Det er mig" lyder også for dig, og der er også rakt en hånd frem mod dig.

I dag har vi døbt et lille barn. Der sker mere end blot lidt vand i hovedet. Der er blevet sagt "Det er mig!" og der er blevet givet løfter om en udstrakt hånd, både af menigheden, men sandelig også fra Gud.

Gud er med i livet, både når det er smukt og smøth sailing, men sandelig også når det stormer.

Han er altid klar til at give sig til kende for dig.

Amen.